

V jarním slunci, které se dovnitř vlévalo vysokými okny, se jí rusé vlasy zaleskly jako měď a v zelených očích zaplála veselá jiskra.

Annabella, sedící za mohutným psacím stolem, jako by to byl jakýsi obranný val, jí pokynula, aby se posadila.

Prohrábla se listinami na naleštěné desce, i když doporučující dopisy hledat nemusela. Připravila si je už dávno, poté co si je znovu přečetla.

„Neměla bych to říkat, ale všichni o vás píší samou chválu, slečno Lamontová,“ připustila, jen co uchazečku o místo vychovatelky krátce přivítala. Zdvihla oči od jednoho z dopisů, které vylovila z hromádky pečlivě vyrovnané na stole. „Věřím tedy, že si se slečnou Adou dokážete poradit.“

„Spolehněte se,“ ujistila ji s úsměvem slečna Lamontová, která se nyní sice v poznámkách neprobírala, ale na lady Byronovou a na její dceru Adu se dobře informovala.

„To ráda slyším,“ poznamenala odměřeně Annabella, kterou poněkud nerozladila ani tak sebejistota slečny Lamontové, jako spíš pohled do její svěží tváře, na níž jí úsměv vykouznil hezké dolíčky.

V její přítomnosti si najednou připadala jako vyhaslá stařena. Zahnala rychle ten nemilý pocit a dodala pak: „Má dcera se totiž musí zbavit jistých... zděděných vlastností, nevhodných pro dívku její společenské vrstvy.“

„A jakých například?“ zeptala se zpríma slečna Lamontová, i když to tušila. Ada byla přece dcera lorda Byrona, kterého provázela neblahá pověst, a jablko patrně nepadlo daleko od stromu. Zahleděla se na lady Byronovou. Na poníženou služebnici si tu hrát nehodlala, byla si vědoma toho, že o výnosné místo ona mít nouzi nikdy nebude.

Annabella po ní blýskla přísným pohledem. „Je nezkrotná a náladová. Schází jí ukázněnost, té se musí naučit.“

S těmi slovy vrhla poslední pohled na doporučující dopisy a potom je odložila stranou. „Dobrá tedy. Zkusíme to s vámi, nejprve jen na určitou dobu,“ prohlásila nakonec. „Zavolám Briggsovou, aby vás zavedla do vašeho pokoje a vůbec vám pomohla s ubytováním.“

Slečna Lamontová se opět usmála. „Děkuji, ale ráda bych se nejdřív seznámila se slečnou Adou, je-li to možné.“

Annabella povytáhla obloučky pěstěného obočí. Nevěděla, zda ji má podobné prohlášení těšit, nebo naopak.

„Možné to jistě je,“ odpověděla jí posléze. „Nezapomínejte ale na jedno: v Kirkby jste pouze na zkušební dobu.“

A potom, s pocitem, že slečně Lamontové jasně ukázala, kdo je tu paní, přivolala Elizu Briggsovou a přikázala jí, aby novou vychovatelku zavedla k Adě.

Ada vrhla pátravý pohled po matce, která postávala u okna, vyhlížela do probouzející se letní zahrady a netrpělivě přitom popleskávala dlouhým pravítkem o dlaň.

Nechtěla matku pohněvat, hlavně dnes ne, protože měla slíbenou vyjížďku na trh do města. Znovu se soustředila na zdánlivě nekonečně dlouhý sloupec čísel, která měla sečíst. Matematika ji sice bavila, ne však podobné mechanické úkony. S povzdechem se do nich přesto pustila, ale uprostřed té nekončící číselné řady ztratila trpělivost a začala si na okraji papíru kreslit fantaskní obrazce.

Na světě přece existují mnohem zajímavější věci než bezmyšlenkovité sčítání.

Škoda, že si matka vymínila vyučovat mě matematice, pomyslela si sklesle Ada. Být tu dnes slečna Lamontová, bylo by všechno jiné. Ta by na něčem podobném netrvala.